

напълниха се съ сокъ и почнаха да мамятъ очигъ на пжтниците. Кой отде се зададе, ще се отбие, ще си обрули една две крушки, или ще си напълни пазвата и ще си отмине. Мнозина откършваха и цъли клончета, отъ което страшно страдаше крушата, но нѣмаше какъ да каже: не знаеше езика на хората. Пъкъ не искаше да остави и лошитъ хора гладни. А трънътъ само гледаше и се подсмиваше. Но когато и сетнята крушка бѣше обрулена съ клончето, и крушата се видѣ съвсемъ оголена, той ѝ каза:

— Е, съседке, кой сега е по-уменъ отъ насъ? Азъ цѣлъ съмъ накитенъ, а ти — ошмулена. На, и листи не сж останали по тебе.

Тогава крушата разтърси снага, дигна по-високо клони и, като скри болката си, отвърна:

— Азъ дадохъ за доброто на хората всичко, което имахъ, а ти имъ взе всичко, което можеше да вземешъ. Сега благувай съ тѣхнитъ дрипели.

С. Чилингировъ

ПИЯНИТЪ СЕЛЯНИ

Въ едно село пристигнала турска войска. Тя се спрѣла на селския мегданъ. Нѣкои отъ войниците навлѣзли въ околнитъ кръчми и се напили. Пияни, тѣ се натъркаляли, кой где завари, и заспали. По едно време офицерътъ имъ ги събудилъ и тръгнали пакъ на пжтъ.

Съ войниците заедно се напили и нѣколко селяни. Тѣ навлѣзли навжтре въ двора на кръчмата и тамъ заспали. По едно време дошли луди-млади, .та имъ обръснали брадитъ и мустацитъ.

Когато се събудили, селянитъ се заогледали единъ другъ. Но, като не могли да се познаятъ, взели да се питатъ:

— Ти ли си, бае Трено?

— Азъ съмъ бе, бае Йоце, а ти, ти ли си?

— Азъ съмъ.

— Не, — не сме ние, братя; ние сме останали отъ войниците, — казалъ чичо Пане.

— Кжде ни сж брадитъ и мустацитъ? — попиталъ пакъ бае Трено.

— Не, братя, хайде да отидемъ да попитаме на-